

dömmande myndigheterna rörande lagens mening och rätta tillämpning, och hvilka fall mana till förtydligande af föreliggande bestämmelser.

På grund af hvad jag sålunda anfört vågar jag härmed vördsamligen hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета förslag till ny lagstiftning rörande inteckning i fast egendom och dervid taga under ompröfning såväl ofvan anmärkta brister i nu gällande lagstiftning, som ock öfriga delar af samma lagar, deri erfarenheten visat ändring vara behöflig, samt för Riksdagen snarast möjligt framlägga sålunda utarbetadt förslag.

Stockholm den 27 januari 1899.

P. O. Lundell.

N:o 142.

Af herr **P. O. Lundell**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om ändring af förordningen angående ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål
m. m.

En oegentlighet i våra samfundsförhållanden, som ofta påpekas, är de jemförelsevis stora omkostnader, hvartill exekutiva åtgärder stundom kunna uppgå, äfven då dylika omkostnader fullt lagenligt uttagas. Synnerligen gäller detta då beloppen äro små och i glest befolkade landsdelar,

der afstånden till vederbörande tjänstemän äro jemförelsevis stora. Vanligen äro dessa omständigheter också liktydiga med att det just är fattigt folk, som hårdast drabbas af dessa så betungande kostnader. Det är nemligen ingenting ovanligt, att utmätningsmannen på landet bor 5 à 10 mil från förrättningsstället, och att äfven närmaste länsman har att resa 3 à 4 mil till en utmätningsförrättning, samt att han sålunda fordrar reseersättning för 6 à 8 mils resa för sig och biträde till och med tvenne gånger, då det gällt verkställande af en liten utmätning för en skuld å 5 à 10 kronor. En dylik utmätningsåtgärd kan till följd häraf för en fattig torpare eller mindre hemmansegare blifva rent af ruinerande.

En utväg att afhjelpa det svåraste missförhållandet i angifna hänseende skulle kunna åstadkommas, om stadgande infördes, som i viss mån likställde vissa mindre utmätningsärenden med bestämmelserna i kongl. förordningen den 12 juli 1878 angående uttagande af resterande krono- och kommunalutskylder, nemligen deri, att kronofogde eller länsman eger uppdraga åt den inom socknen boende fjerdingmannen att verkställa utmätning och försäljning m. m. vid dylika mindre, exekutiva ärenden, samt sådan bestämmelse införes i kongl. förordningen om ersättning till utmätningsmän i enskilda mål, att utmätningsman och hans biträde icke ega uppbära högre ersättning för resa och traktamente än som skolat utgå, derest förrättningen blifvit af fjerdingmannen utförd, såvida det utsökta beloppet utom lagsöknings- och exekutionskostnader ej öfverstiger etthundrafemtio kronor.

På grund häraf får jag vördsamligen anhålla,

det Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes i kongl. förordningen den 12 juli 1878 angående ersättning till utmätningsmän m. fl. för utmätning i enskilda mål och dermed sammanhörande stadganden, införa sådana bestämmelser som här förut angifvits.

Begäres att denna motion måtte remitteras till lagutskottet.

Stockholm den 27 januari 1899.

P. O. Lundell.